

POETISK PRAKSIS

SAKDIKTETS SVINEPOESI in excelsis

- I. sel fjellrypa fra Valdres flakser ennå tsjernobylsk i det hvite torskekjøttet får tunga smake på ukjente metaller
 - II. griske svinefarmere i Mexico promoterer et nytt influensavirus
 - III. men Hermes¹⁾ urtemedisin funker ikke på griser som blir forvandla til kapitalister
 - IV. animalsk for proppa i kyr smitter deretter mennesker med dyrisk slektskap
 - V. etter Nansens blanke hermetikkk: usynlig arsenal av E-stoffer i skitne kombinasjoner
 - VII. vannet vi drikker er klorifisert \ åkken renser det forurensa språket?
 - VIII. magesekken ble et laboratorium for farmakologien, sponsa av ditt og mitt liv
 - IX. er vestens økonomier kharybdisgapet²⁾ som sluker og spytt, spytt og sluker
 - X. dødsfall heter heretter gassutslipp // 1 død vil koste ca. 11 karbontvoter
 - XI. begravelser blir således vurdert som forurensning av jordsmonnet. *pris ukjent*
 - XII. alas, jorda raser ut i svære setninger, vannet stiger, gravene endevendes av en skadet natur
 - XIII. hvilken natur har mennesker godtatt / lik en apekatt / på språk / det ikke forstår?
- språk vi skjønner hvisker: kjempe, elske, død
friske sår vil først bliø

Freddy Fjellheim

1) Den greske guden Hermes ga urten moly (μόλυ) til Odyssevs for å beskytte ham mot Kirkes forbannelse.
2) Kharybdis (Χάρυβδις) er malstrømmen eller sjøuhyret som truer med å sluke Odyssevs.

METEOROLOGENE STÅR UNDER EN HIMMELBLÅ HIMMEL

og peker på svarte askeskyer som bare fins på kartet. De er jo meteorologer, de vet at himmelen kan man ikke stole på. Kartet derimot...

Øyvind Berg

Klassekampens diktpallete redigeres av poetene Terje Drøgseth og Aasne Linnestå. Vi trykker nye dikt av etablerte såvel som uetablerte forfattere. Bidrag mottas på adressen bokmagasinet@klassekampen.no.

Hva gjør sakprosapolitikken med den norske litterære offentligheten?

Debattnøte i Litteraturhuset i Oslo, Amalie Skram, tirsdag 11. mai kl. 1900.

Sakprosaen har vært på offensiven de siste årene og insistert på at den utgjør en viktig del av litteraturen. Tar sakprosaen for mye plass?

Innledning ved forfatter og sjefredaktør Geir Gulliksen. Kommentar ved førsteamanuensis Jofrid Karner Smidt, HiO.

Art.: Forskningsmiljøet Norsk sakprosa
Gratis adgang.

Rasebiologi: Har afrikanere for lav IQ til å bo i Norge?

Selvordsparadokser

Boka «Selvordsparadigmat» dokumenterer en personlig krise, mer enn behovet for en ny integreringspolitikk. Bokas argumentasjon for å begrense innvandring til Norge smuldrer bort i tankemessig inkonsistens.

Første del av boka er et personlig essay, med glimt fra Anfinsdens egen bakgrunn, som jeg skal komme tilbake til. Andre halvdel trykker tekster av hans likesinnede. Et essay av «Fjordman» viser idémessig slektskap mellom Anfinsdens og denne ytterliggående, islamkritiske bloggeren. I og for seg opplysende.

Anfinsden gjengir i tillegg avisdebatter på et utmatende, kverulerende detaljnivå. Boka er ikke tilstrekkelig redigert. Et pluss er likevel en grundig referanseliste (også på nett, med lenker), ikke minst fordi den demonstrerer Anfinsdens merkelige sidestilling av kilder med helt ulikt innhold: forskning, journalistikk, bloggning og reine utskjellinger.

I utgangspunktet er det bra at et slikt prosjekt får støtte fra Fritt Ord. Også høyrestremt tankegods fortjener grundig representasjon i et velfødd demokrati. Men «Selvordsparadigmat» skulder bort egne muligheter, paradoksalt nok gjennom uærlighet.

Ole Jørgen Anfinsden er jo redaktør for det innvandringskritiske nettstedet honestthinking.org – ærlig tenkning – startet sammen med broren Jens Tomas. Brorene er relativt vidsynte bloggere, med hver sin doktorgrad og innsikt i mange av sakene de diskuterte.

«Ærlig tenkning» er et program også for boka. «Selvordsparadigmat» er, ifølge Anfinsden, en herskende, falsk tenkemåte i vesten etter andre verdenskrig. Skremt av nazistenes blanding av biologi og rasefenkning, mener han toneangivende, marxistiske krefter i vitenskap og politikk systematisk har sensurert og fortrent biologiens innsikter i mennesket. Særlig de multikulturalistiske elitenes sympatisering med «svake og undertrykte» har gjort mye ugagn. Verst er Unesco, som gjennom vedtak tidlig på 1950-tallet la grunnlaget for løgnaktig, antirasistisk arbeid. Linjen kunne trekkes fram til vår tids skolekammerpanjer for at unge nordmenn av ulik etnisitet skal kunne leve bedre sammen.

Anfinsden mener tvert imot at evolusjonspsykologisk forskning tyder på at enkelte menneskegrupper ikke kan leve tett sammen. Han

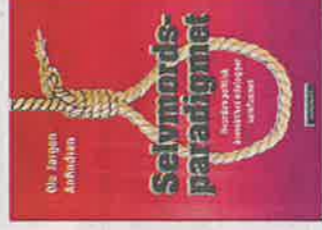
INTENS: Anfinsden mener antirasismen er farlig.

FOTO: GREG RØDLAND BUICK

SAKPROSA

Ole Jørgen Anfinsden
Selvordsparadigmat

Koloritt 2010, 654 sider

mener intelligenstester viser at afrikanere sør for Sahara «har en IQ mellom 60 og 80. Afrikanere med en IQ i dette området, vil vanskelig kunne integreres i europeiske samfunn.»

Også muslimenes etniske-religiøse samhold er truende. Derfor er det farlig med for mange afrikanere eller muslimer i Norge.

Samfunnet vil tape «bærekraft»,

resultatet blir

borgerkrig,

massedrap,

kollektivt

selvmord:

«Dersom

dagens

politikk

videreføres,

er det sannsyn-

ligvis bare et tidsspørsmål

for store deler av Europa

eksploderer som et Jugoslavia

via i tiende potens.»

Det finnes et visst slektskap,

og overlappende kilder med

tv-serien «Hjernevask» og

boka «Født sann eller blitt

sann» av Harald Eia og Ole

Martin Ihle. Men Anfinsdens

tanker går mye lenger inn i

det som vanligvis kalles

«rasisme», noe han også

innrømmer i intervju med

Klassekampen (24. april). Eia & Ihle stopper ved forskernes tvil på om målt IQ skyldes arv eller miljø. Anfinsden lar seg ikke stoppe av slik tvil. For meg er dette er en av bokas store gåter, for han innrømmer faktisk at dataene er svært omstridt. Ja, han henviser paradoksalt nok til at vi trenger «framtidig forskning» for å fastslå hvor farlig det er for ulike menneskegrupper å bo sammen.

Anfinsden trekker som nevnt inn personlige erfaringer. Han vokste opp i det han kaller «bibelfundamentalistisk kristendomsforståelse».

Først på midten av 1990-tallet forsto han at troen ikke lot seg forene med naturvitenskapelig erkjennelse.

Han mistet fotfestet, men terrorangrepene 11. september 2001 ga ham en ny sak. Rasebiologi virker som en åpenbaring, et fundament for nye, ekstreme oppfatninger.

Også

høyre-

ekstremt tanke-

gods fortjener

representasjon i

et demokrati.

Denne

bakgrunnen,

som boka

stadig referere

rer til, gjør

noe av hans

fanatiske

intensitet

forståelig.

Den andre

store gåten er

dermed

hvorfor Anfinsden tar med

mange krasse bibelord om

sannhet, mens han fortier

den samme tekstens innsik-

ter i fellesskapets behov for å

ta seg av fattige, svake.

Marxismen og velferdssam-

funnets arvet slik innsikt fra

kristendommen. Å kaste den

tanken over bord, fører etter

min oppfatning raskere til

sivilisatorisk selvmord enn

alternativene Anfinsden

skisserer.

Tom Egil Hverven

tom.egil.hverven@klassekampen.no